

Maart 2002: rechercheurs doen onderzoek in het Abbertsbos in Dronten nadat daar het stoffelijk overschot van Pim Overzier is gevonden. Foto WFA

Is Henk H. dan toch onschuldig?

Na twee jaar onderzoek verschijnt morgen een nieuw rapport over de zaak-Henk H.. Werd hij net als Lucia de B. onschuldig veroordeeld?

Door onze redacteur
MEREL THIE

ROTTERDAM, 25 JAN. In het voorjaar van 2002 werd het lichaam van Pim Overzier gevonden in een bos bij Dronten. Het lag in een ondiep graf, dat was omlijst door rechtopstaande takken. Mogelijk lag het lichaam er al meer dan drie maanden: op 4 december 2001 was de 37-jarige Overzier, analist bij een ziekenhuis, niet teruggekeerd van een blinddate.

Een jaar later, in 2003, werd Henk H. veroordeeld voor de moord op Overzier. Eerst door de rechtbank in Zutphen en in 2004 door het gerechtshof in Arnhem. Hij zou gedreven zijn door jaloezie. Overzier zou zich aangetrokken hebben gevoeld tot een vriendin van H.. Met háár dacht Overzier een blinddate te hebben.

Henk H. kreeg een celstraf van twintig jaar opgelegd. Maar in de jaren die volgden ontstonden er twijfels over zijn schuld. Rechtsfilosoof en oud-hoogleraar Ton Derksen vroeg de Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken (CEAS) de zaak te onderzoeken. Morgen maakt die commissie, na meer dan twee jaar onderzoek met hulp van elf rechercheurs, haar bevindingen bekend. Dat kan ertoe leiden dat de zaak heropend wordt, zoals dat gebeurde bij bejaardenverzorgster Ina Post en verpleegkundige Lucia de Berk. Zij werden vrijgesproken van moord na eerder te zijn veroordeeld.

Toen Henk H. uit Bennekom werd aangehouden voor de moord op Pim Overzier was hij 57 jaar, docent aan de sociale academie en amateur-wijnhandelaar. Hij had geen strafblad. Hij had een relatie, in ieder geval vriendschappelijk, met Rianne van E., een collega van Pim Overzier in het ziekenhuis in Ede. De rechtbank en het hof concludeerden dat Henk H. jaloers was omdat Pim Overzier Rianne leuk vond. Dat zou Henk hebben begrepen toen hij eens voor Rianne haar postbus leegde en een kaartje van Pim tegenkwam. Hij ontkent dat overigens.

Henk H. zou, verblind door jaloezie, zo ver gegaan zijn dat hij een fictieve blinddate opzette voor

moetingsplaats die zelf anoniem wilden blijven. Overigens was die theorie al naar voren gekomen bij de rechtbank. Maar die zag „geen aanwijzingen” dat Overzier gebruik maakte van homo-ontmoetingsplaatsen.

Een patholoog-anatoom die het stoffelijk overschot van Overzier onderzocht nadat het begin 2002 was gevonden in het bos, kwam tot de conclusie dat er geen doodsoorzaak vast te stellen viel. De rechtbank concludeerde daarna dat „niet uitgesloten kan worden” dat verstikking (door begraving) de dood van Overzier heeft veroorzaakt. Daartegen pleit dat het slachtoffer geen zand in zijn neus had, zegt Derksen.

‘Deze man kán helemaal geen moord hebben gepleegd’ Justine Mol, vrijwillige gedetineerdenbezoeker

Pim Overzier. Die hoopte dat Rianne E. zou verschijnen. In plaats daarvan zou Henk H. hem in het bos bij Dronten hebben overmeesterd en hem hebben verstikt of levend begraven.

Maar volgens Ton Derksen is Henk H. veroordeeld voor een moord die geen moord was. Niet uitgesloten is volgens hem dat Pim Overzier een natuurlijke dood is gestorven. Er is in ieder geval geen bewijs voor het tegendeel, bevoegt hij. Er zijn andere, meer waarschijnlijke, theorieën mogelijk, waarin Henk H. niet voorkomt.

Pim Overzier werd gevonden in de buurt van een homo-ontmoetingsplaats. Een mogelijke theorie is dat hij daar is overleden aan acuut hartfalen en dat hij begraven is door bezoekers van die ont-

werkelijk gaan denken dat hij iets met de verdwijning te maken moest hebben. Ook thuishulp Ina Post bekende een moord die zij niet gepleegd had.

Het onderzoek door de CEAS heeft meer dan twee jaar geduurd. Lang, vindt ook voorzitter Ybo Buruma, hoogleraar strafrecht aan de Universiteit van Nijmegen. Buruma heeft zelf geregeld geïnformeerd bij de drie onderzoeksleiders waarom het zo lang duurde. Maar zij wisten hem steeds te overtuigen dat ze die tijd nodig hadden.

Als het onderzoek door de CEAS niet tot heropening van de zaak leidt, heeft Henk H. nog andere ijzers in het vuur. Zijn advocaat, Geert-Jan Knoops heeft twee reconstructies laten uitvoeren waaruit volgens hem blijkt dat Henk H. Pim Overzier niet vermoord kán hebben. Bijvoorbeeld omdat Henk H. tenger is en klein voor een man: 1,70 meter. Het zou voor hem onmogelijk zijn geweest de boomlange Pim Overzier (1,92) te verstikken zonder zichtbare sporen van geweld achter te laten. Knoops wil met dit volgens hem nieuwe feit een herzieningsverzoek indienen bij de Hoge Raad.

En dan is er nog het burgerinitiatief dat aandacht voor zijn zaak blijft vragen, onder leiding van Justine Mol. Mol leerde Henk H. kennen toen zij als vrijwilligster gedetineerden bezocht. Na een paar gesprekken kwam zij tot de conclusie: „Dit kán helemaal niet. Deze man, die zo rustig is en zo integer, kán helemaal geen moord hebben gepleegd.” Donderdag organiseert het burgerinitiatief een manifestatie in Amsterdam. Daar kunnen vrijwilligers plaatsnemen in kooien om te ervaren hoe het is om opgesloten te zijn.

Laatste kans voor veroordeelden

De Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken (CEAS) werd in april 2006 opgericht naar aanleiding van de **Schiedammer Parkmoord**. In die zaak werd een onschuldige man veroordeeld.

In de Schiedammer Parkmoord bleek dat de rechter soms **onvoldoende of verkeerd wordt geïnformeerd door politie en justitie**. De CEAS werd ingesteld om zaken waarin al een onherroepelijke veroordeling is uitgesproken, toch nog eens onder de loep te kunnen nemen.

Alleen professionals, zoals **rechercheurs, wetenschappers en justitiemedewerkers** kunnen een zaak aanmelden bij de commissie. Dat is om te voorkomen dat alle veroordeelden deze nieuwe kans grijpen. De CEAS zegt niets over de juistheid van een rechterlijk vonnis, maar wel over het onderzoek dat daaraan vooraf is gegaan.

Sinds de oprichting van de commissie in het voorjaar van 2006 zijn 63 zaken aangebracht, waarvan er 14 in behandeling werden genomen. De bekendste zijn de strafzaken tegen verpleegkundige **Lucia de Berk** en thuiszorgmedewerker **Ina Post**. Zij werden alsnog vrijgesproken nadat de CEAS had geadviseerd hun zaken te heropenen.